

Винахідливі гноми

Ірен Роздобудько

Дівчинка Оля не любила спати. Коли мама вклала її до ліжка та цілувала, наказуючи: "Швидше засинай!", Оля заплющувала очі і... починала думати про цікаві речі.

Наприклад, позавчора вона міркувала про те, чи можна виростити у ванній з акваріумної риби великого дельфіна, якщо добре її годувати. Вчора їй не давало заснути питання: звідки береться дощ? Сьогодні ж Оля дивувалася: чому це взимку з неба летять такі красиві сніжинки, а влітку — зацвітають квіти?

Щойно вона почала про це думати, як почула тоненький голосок:

— Ти й справді хочеш про це дізнатися?

Оля розплющила очі й побачила, що на бильці її ліжка сидить гном. Він був подібний до всіх інших гномів, про яких Оля коли-небудь чула. На ньому були смугасті вовняні шкарпетки, великі дерев'яні чоботи та зелений капелюх із широкими крисами. Оля радісно вигукнула:

— Звісно ж, хочу!

— Гаразд, я зраджу тобі одну таємницю, — сказав Гном і почав свою розповідь.

"...Далеко в лісі, де не ступала нога жодного мисливця, стоїть майстерня. В ній з давніх-давен мешкаємо ми, гноми. Нас багато. Спочатку ми займалися лише тим, що приносили дітям солодкі сни, допомагали бабусям змотувати нитки у великі клубки, а дорослим час від часу підкладали під подушки їхні загублені в дитинстві іграшки.

...Того року стояла довга і люта зима. Майстерню засипало снігом, і нам було важко виборсатися з неї, аби взятися до нашої щоденної роботи. Ми мерзли й нудьгували, гріючись біля каміну та закреслюючи числа на календарі. Проте зима не поступалася...

Тоді найсміливіший з нас і найстарший Гном висунув носа на вулицю, аби подивитися, що коїться в світі. Невже по всіх — усюдах триває зима? І він вирушив у дорогу. Ми всі дуже хвилювалися за нього: чи не замете його снігом, чи не знесе вітром? Адже ми такі слабкі й маленькі...

Старшого Гнома не було аж два тижні.

Нарешті він повернувся — із величезним мішком за плечима.

— Годі байдикувати! — сказав він. — Якщо цю зиму ніхто не зупинить, — усі ми загинемо. Відтак, діти більше не побачать кольорових снів!

Він дістав зі свого мішка ножиці, кілька пляшок з клеєм і рулони тонкого паперу для витинаню. Усе це він розклав перед нами на столі.

— Чого це ви похнюпилися?! — обурився він. — Пам'ятаймо: ми маленькі, але дужі! Наблизити весну — в наших силах!

Він узявся за ножиці. Вжик-вжик — і за хвилину перед нами розцвів пурпуровий тюльпан. Вжик-вжик — проклюнулися зелені листочки.

Незабаром усі ми повсідалися на лави, беручись до роботи. Нам навіть не було зимно! Ножиці співали в наших руках, а на столі виросла ціла купа зеленого листя, жовтих тюльпанів, червоних троянд, синіх фіалок і море бузку.

Усе це ми поскладали у великі мішки. Кожен взяв із собою пляшечку з клеєм. Вночі ми вийшли з майстерні й розсіялися по лісі, розбіглися по всіх містах і селах, де люди чекали на весну. Роботи було чимало! Гілку кожного деревця ми намащували клеєм, приліплюючи до них по кілька зелених листочків, на клумбах висаджували тюльпани, а під сніговими брилами — проліски.

На ранок, коли ми, втомлені, повернулися до майстерні, всю землю було вкрито ніжно-зеленим листям. Люди зраділи. Від їхніх посмішок розтанув і поплив до річок сніг. Річки напоїли дерева й кущі свіжою талою водою, а паперові квіти стали живими.

Згодом ми зробилися справжніми майстрами. Ми взялися прикрашати занадто сіру зиму: якщо довго не падав сніг і діти не мали змоги кататися на санках, ми витинали сніжинки. Коли ж осінь не поспішала дарувати врожаю, ми самі розвішували на деревах яблука та сливи, а на ланах викладали велетенські смугасті кавуни.

Відтоді в гномів завжди багацько роботи. Ми зрозуміли, що ні в якому разі не слід сидіти, склавши руки, і навіть пори року можна змінити самотужки..."

— Тепер ти знаєш, хто наближає весну, літо, осінь і зиму, — завершив свою розповідь Гном. — Час від часу нам потрібні помічники, адже ми не встигаємо досхочу посидіти біля вас,

дітей, розповідаючи вам на ніч казки. Ми завжди мусимо поспішати.

Оля помітила за його плечима великий мішок.

— Що в нім? — запитала дівчинка. — Адже стоїть чудова погода!

— Так, погода прекрасна, — посміхнувся Гном. — Та поглянь лише на небо!

Оля подивилася у вікно. Над містом ледь мерехтіло кілька блідих зірок...

— Бачиш, яке воно похмуре? Адже зірки повинні світитися! — сказав Гном. — Ми прикрасимо і небо. Поглянь-но...

Він розв'язав мішок, і Олю осяяло таке яскраве світло, що вона затулила очі долонями. В середині знаходилися яскраві паперові зірки!

— Час вирушати в дорогу, — серйозно промовив Гном, — у мене дуже багато роботи.

...Коли Оля розплющила очі, його вже не було.

Дівчинка ще довго не могла заснути і все виглядала у вікно. Раптом вона помітила, що на небі одна за одною засвічуються яскраві зірки. Оля уявила, як мільйони дітей, що нині лежать у своїх ліжечках, дивляться на них. Проте ніхто з Оліних однолітків навіть не здогадується, чия це робота. А чи думають про це дорослі? Навряд чи... Хто ж тоді допоможе гномам прикрашати світ, наближати пори року і запалювати на небі зірки?

Міркуючи таким чином, Оля не помітила, як заснула.